

## Heleszta Éva emlékére

Tibori Tímea

tiborit@socio.mta.hu

A franciák vallják: aki hosszú időre és távolra megy – meghal egy kicsit.

Heleszta Éva elment. Kezdetben kérdéseket fogalmazott meg önmagának és a külvilágnak arról a nyilvánvalóságról: miért éppen én? Miért éppen most? Aztán felhagyott a kérdésekkel, tiltakozással, és jeltelenül távozott.

*Nem búcsúzott senkitől.* Akik szerették, barátai, kollégái, ismerősei voltunk/ vagyunk, és most szomorúsággal, csalódottan állunk ravatala előtt. Beszélni szeretnénk vele. De most nem érvelhetünk sem okosan, sem kisszerűen. Lehajtott fejjel gondolunk rá, hiszen nagy a veszteségünk. Mindig megbízható partnerünk volt a különböző feladatok ellátásában. Érdeklődése, szakértelme, emberismerete alapján önállóan választott munkatársakat, tennivalókat.

*Hűséges volt.* Ez jellemezte kapcsolatait családi, munkatársi körben. De *kritikus is volt*, mert értékítélete alapján nem engedett látszólagos előnyökért saját felfogásából.

*Biztonságot adott* és biztonságra törekedett. Önismerete alapján nem vállalt olyan feladatokat, amelyekhez nem volt teljes körű szakismerete, csak olyanokat, amelyekben élvezte az alkotás lehetőségét, a megvalósítás izgalmát és szépségét.

*Kitartó volt.* Jeltelenül, pontosan és örömmel dolgozott. Ebben a légkörben intézte a Szociológiai Kutatóintézet könyvtárügyeit, a Magyar Szociológiai Társaságét, a Szociológiai Szemléjét. Pontatlan kifejezést használtam – Heleszta Éva nem intézkedett, nem voltak számára akták, ügyek, hanem olyan feladatok, közösen vállalt célok, amelyeket fontosnak tartott. Azonosult velük, és kereste a jó megoldásokat. Alkalmanként tanácsot kért, de segítséget nem.

*Büszke ember volt*, aki felmérte erejét, lehetőségeit, ennek rendelte alá minden tevékenységét.

Barátok voltunk.

Visszagondolva: „Minden barátság azzal a homályos érzéssel kezdődik, hogy valahol már találkoztunk. Még inkább, mintha ikrek lettünk volna. S ezért a találkozás csak viszontlátás. Amikor pedig az ember barátjától elszakad, tudja, hogy az a távozás csak látszat. Valahol együtt marad vele úgy, ahogy együtt volt vele a találkozás előtt.”

Fájdalmasan, önző módon felróttam: Heleszta Éva úgy ment el messzire, hogy nem búcsúzott el. Személyének elvesztése újra fogalmaztatja velünk mindazt, amit

a barátságról, becsületről, megbízhatóságról, emberi méltóságról tartunk. Vele együtt egy picit mi is meghalunk.

\*\*\*

Megrendüléssel búcsúzunk.

Ravatalánál itt állnak a Magyar Tudományos Akadémia Szociológiai Kutatóintézete munkatársai, a Magyar Szociológiai Társaság tagjai, és mindazok, akiket megajándékozott barátságával, szeretetével, figyelmével.

Megkésve közhelyeket rebegünk, formátlanul részvétet nyilvánítunk, de ez méltatlan Heleszta Évához.

Emeljük fel tekintetünket, tárjuk ki a szívünket, és fogadjuk el a döntését. Heleszta Évának el kellett mennie. Hosszú időre, messzire!

Nyugodjon békében!